

A Köztársaság haragja II

Három nap telt el a rajtaütés óta. Sikerült elszöknünk az ellenséges flotta elől, de komoly károkat szenvedtünk. A pajzsgenerátorok megsültek a terheléstől, a páncélzat több helyen is megadta magát, a fegyverzet jelentős része működésképtelenné vált, azonban messze a meghajtórendszer jelentette a legnagyobb problémát. Már az induláskor tudtuk, hogy bármelyik pillanatban beadhatja a kulcsot – az önmagában is felér egy csodával, hogy idáig elvitt minket.

De hová érkeztünk?

Az Alfa 741/23g megjelölésű galaxis egy despotikus, militarista állam irányítása alatt áll. Technikailag fejletlenek, viszont nagy és könnyen mozgósítható haderő áll a rendelkezésükre, amit szinte bármikor a nyakunkra küldhetnek.

Az első találkozás már bebizonyította, hogy ez a flotta nem fél felvenni a kesztyűt. Az oda küldött Helion cirkáló kapitánya ugyan megpróbálkozott a békés kapcsolatfelvétellel, azonban a Birodalom nem tolerálja jól a fejlett szomszédokat. A császáruk parancsba adta a hajó megsemmisítését, amiről egészen addig nem tudtak lemondani, amíg a Helion – az ellene küldött négy csillagromboló megsemmisítése után – el nem hagyta a galaxist.

A múlt fénye komoly feszültséget ébresztett bennem és a legénységben egyaránt. Minden egyes perc magával hordozta annak a lehetőségét, hogy megtalálnak minket. És mind tudtuk, hogy mi lesz akkor, ha ez megtörténik: megindul a csillagrombolók véget nem érő sora, amik egészen addig nem állnak meg, amíg el nem pusztítottak minket. A Minerva erős, a Mammuth osztályú anyahajók egyik legjobbjá, de sérülten, bármiféle hajófedezet nélkül félő, hogy nem fogja túlélni ezt a csatát.

Egyedül a reménykedés maradt, ami lelket önthetett a katonákba. A hit abban, hogy a szerelőrobotok még azelőtt helyrehozzák a hajtóműveket, hogy elpusztítanak – vagy egyáltalán megtalálnának minket. Én is szívesen beletemetkeztem volna ezekbe a csodás káprázatokba, de nekem nem volt rá szükségem. Arra már annál inkább, hogy reálisan értékeljem ki a helyzetet. Ez a meghatározás pedig azt mondja, hogy vérre menő harc vár ránk. Nem csak az űrben, jó eséllyel a fedélzetet sem fogja megkímélni a pusztítás.

Ám erre találtak ki engem, az utolsó megmaradt Shadow egységet.

– Ash! – csettintgetett az orrom előtt Naomi. Egy élőnél még előfordulhat, hogy elfelejtsen figyelni, ám egy hozzám hasonló gép számára nehéz figyelmetlenné lenni. Örölnék neki, ha ez Moravarnak is leesne.

– Ugye tudod, hogy rácsatlakoztam a hajóra? – Ez annyit tett, hogy még arról is tudok, ha a Minerva másik végében tüsszent egyet valaki.

– Ugye tudod, hogy az *észbontó* élettartamod nem ad mentséget arra, hogy bunkón viselkedj? – tette csípőre a kezét Naomi.

– Miért? Te három hónapos korodban oda tudtál figyelni egy pocsék viccre? – húztam a szemöldökömet.

– Amennyiben a parancsnokom mondja, minden bizonnyal – felelte Moravar.

– Hát jó – sóhajtottam egyet. – Ha ennyire tudni akarod, én kizártnak tartom, hogy ebben a galaxisban bárki annyira fogyatékos legyen, hogy fordítva olvassa le a hajó nevét az oldaláról. – Avrenim... Ha ezt valaki igazi hajónévnek tartja, akkor nem rendelkezik elég intelligenciával ahhoz, hogy megérdemelje az általa belélegzett oxigént.

– Köszönöm – mondta Naomi, még tőle is szokatlanul bosszús hangnemben. – Öröm beszélgetni veled.

Kár, hogy már felülírtam a programozáson „ne árts élőnek” részét – mert még így sem tudtam őt felpofozni. Újra szembe kellett néznem vele, hogy feleslegesen tettetem a Köztársasághoz való hűségemet... Mert egy vagyok közülük, akár tetszik, akár nem. Moravar pedig nem csak a parancsnokom, hanem a testvérem.

A hiú remények egyetlen óra leforgása alatt semmissé váltak. Az első csillagrombolók olyan hirtelen jöttek, hogy azt sem tudtuk, miként találtak meg minket. Szemből nagyrészt ép maradt a hajótest, így a páncélzat állta a sarat, az elülső lövegek pedig hozzákezdhetek a hajók eltakarításához. Bár nem maradt torpedónk, ARC lézerekkel pedig soha nem is rendelkezünk, a T4-es lövegek önmagukban is eleget tudtak tenni a feladatnak – egyetlen lövéssel meg tudtak semmisíteni egy rombolót.

Még az első csoporttal sem számoltunk le, amikor újabb hajók érkeztek. A birodalmiak mindent nekünk küldtek, amit csak mozgósíthattak. Ennek ellenére mi álltuk a sarat a hadihajók véget nem érő áradatában. A több száz méter vastag oktáviumlemezek ellen tudtak állni a turbólézer ágyúk masszív ösztüzenek, a lövegeinknek pedig továbbra sem jelentett problémát a csillagrombolók lángsírba küldése. A gond csak az, hogy ez nem folytatódhatott örökké így.

A Birodalom hamar rájött, hogy a Minerva meghajtás nélkül egy kődarab manőverezési képességeivel rendelkezik, ahogyan a tűzárnyékok kipuhatolása sem jelentett komoly problémát az erőinek. A megmaradt rombolók szinkronba álltak velünk a legsérültebb részek mentén, majd átszállócsapatokat küldtek. A behatolásai zónák lezárásával elejét vehettük volna a fedélzeti harcoknak, azonban a kapitánynak jobb ötlete támadt: beengedjük az erőiket, majd szétzúzzuk őket.

Gépi ésszel nehéz megfejteni Lawrence észjárását – ha nincsenek az adatbankomba töltött személyiségi analízisek, akár másodpercekbe is beletelhetett volna a terv megértése. A parancsnok pazarlási hajlamában gyökerezett a kulcs: ugyanis önagysága úgy vélte, hogy bőven elég harci robot van a fedélzeten ahhoz, hogy lekössék a birodalmiak erejét és koncentrációját. Magyarán, amíg az ellenség minket pusztít, addig elfelejt más, hatékonyabb módszereken agyálni, amikkel már tényleg megfordíthatnák a küzdelmet... Nem rossz, ezt meg kell hagyni.

A hozzám hasonló gépek – hiába számítottak eszményien hatékonyak – túl sokat értek ahhoz, hogy kitegyék őket az ellenségnek, akár csak az élő személyek. Így én és Naomi nem tehattünk mást, mint vártunk, amíg a Protector robotok bátran harcolhattak az ellenséggel... Legalábbis egy ideig.

Mivel érdekelt a harc, nem szüntettem meg a kapcsolatot a Minervával. Mindent láttam, hallottam és *éreztem*, amit ő, így arról a parányi hajóról is tudomást szereztem, ami különösen felkeltette az érdeklődését. A többi hajóhoz hasonló anyagokból épült, a tervezése mégis elütött a többitől – lehetséges, hogy egy másik frakció küldte? Az azonosítóval érkezett Skyranger név olyan mértékű ötletelenséget árasztott magából, hogy az nem lehetett birodalmi elme szüleménye.

Lawrence sem hagyta figyelmen kívül az *anomáliát*. Ha rajta múlik, a Minerva másodpercek alatt elpusztítja azt, viszont nekem sikerült meggyőzőnöm a rá állított lövegeit, hogy ma semmit sem tudnak eltalálni. Sőt a kiváló intellektuális képességeimnek köszönhetően meg tudtam jósolni, hogy a hajó hol és mikor fog behatolni a fedélzetre, valamint *legális* parancsot szerezhettem arra, hogy a társammal konfrontálhassuk a legénységét.

– Naomi – fordultam felé, mire ő kíváncsian fordult felénk. – Dolgunk van.

A teleportációs rendszer még működött, ezért könnyen a célterületre tudtunk volna érkezni – azonban azt a részt már elfoglalták a birodalmiak. Naomi miatt nem kockáztathattam meg egy rajtaütést, ezért a Minerva figyelemébe ajánlottam a helyzetet, aztán a legközelebbi, általunk irányított részre küldtettem magamat a társammal.

Egy folyosó közepére érkeztünk, egy tucat Protectornal körbevéve. A harci gépek örömmel nyugtázták a jelenlétünket, azonban nem hagyták, hogy elvonjuk a figyelmüket a közlgő bajtól: a birodalmiak már majdnem keresztüljutottak a biztonsági ajtón. Egy percen belül el fog szabadulni a pokol.

Azonnal elővettem a fegyvereimet, a két plazmapisztoly markolata hamar kiteljesedett a kezemben, Naomi egy régebbi modellt ragadott a baljába, miközben a jobbával kihúzta a dokatáját a hüvelyéből. Amikor készen állt vetett rám egy pillantást, ami csak annyit tett: kezdheted!

Egy pillanat alatt felülírtam az ajtó vezérlését. A plazmavágóval felszerelkezett rohamosztagosok csodálkozva néztek maguk elé egy pillanatra, a következőbe megkezdődött a plazma és a lézer vad zápora. Gép és ember hatalmas elszántsággal kezdte gyilkolni egymást, a plazmafegyverek keresztüllőtték a fehérpáncélos katonákat, a lézer ennél jóval kisebb hatékonysággal rendelkezett, ám egyetlen lövés még le tudott teríteni egy Protectort.

Mindkét oldal szenvedett veszteségeket, talán a birodalmiak még győzhettek is volna nélkülem... De így még esélyük sem lett. A célzórendszerem mindkét kézre művészi adatokat szolgáltatott: átlagosan egy fejlődést adtam le másodpercenként. Eközben megállás nélkül érkeztek a pályavektorok, pontosan tudtam, hogy ki, mikor

és hová fog lőni, így teljes biztossággal kikerülhettem a lézernyalábok útjából. A kettő együtt kockázatmentes harcot ígért volna nekem, amennyiben nincs Moravar.

Az állítólagos parancsnokom kitűnően teljesített egy élőhöz képest, azonban az érzékei meg sem közelíthették az én rendszereim hatékonyságát. Folyamatosan azért kellett aggódnom, hogy találat fogja érni – és csakugyan eljött egy lehetetlen helyzet.

Mint minden kaszás, Moravar is kifogástalanul tudta forgatni a kardját, ha látott egy lövést, azt minden biztonnyal háritani tudta az erre tervezett pengével. De mit lehet tenni két, egyszerre érkező lövés esetén?

Túl messze voltam ahhoz, hogy segítsek. Az első lézer a nekei fejére tartott, Naomi logikusan ezt háritotta. A második már becsapódott – a kezét érte, pontosabban a fegyverét. A Mark IV-es plazmapisztoly csöve szénné égett a lézertől. A fegyver olyan forróvá vált, hogy a társamnak azonnal meg kellett válnia tőle.

Mire Naomi eldobta a pisztolyt, fejbe lőttem az utolsó élő rohamosztagost. Döbbenetes végeredmény született: huszonkét fehérpáncélost deaktiváltunk hat gép élete árán... És ami még jobb, Minerva végre rászánta magát arra, hogy erősítést küldjön. A gépek nem mögénk zárkóztak fel, hanem teleportáció útján az ellenség közé érkeztek – el sem tudtam képzelni, hogy mekkora káosz üthette fel a fejét a behatolási területeken.

– Jól vagy? – kérdeztem Moravart.

– Szerinted? – felelte szúrósan. Ő sem szerette ezt a kérdést. – Fejezzük be. – Tovább indult, nem fáradt azzal, hogy új fegyvert szerezzen.

Nem akadt több problémánk az odajutással, ám a harccal járó késedelem miatt a Skyranger már leszállt, mire megérkeztünk. Abban a pillanatban felismertem a legénységét, hogy kinyílt a biztonsági ajtó.

A két fő közül a férfit véstem be először a memóriámba. A rongyos ruhákat hordó, rövid, barna hajú, barna szemű, középkorú lovagszerűség egy rendkívüli fegyvert tartott a kezében. A harceszköz egy henger alakú, fémből készült markolatból és egy plazmából álló pengéből állt, ami elvben szinte bármit át tudott vágni... Nevezzük mondjuk lézerekardnak, elvégre nincs ennél logikusabb alternatíva. A forgatója nyilván tudta, hogy mi fán terem az ilyesmi – és az tény, hogy még életben van, emberfeletti képességeket feltételez neki. Lehet, hogy ő is bírna a Képességgel?

A másik személyen már nem láttam semmi különlegeset, a fiatal, fekete hajú, kék szemű lányka alighanem csak azért lehetett vele. Mindazonáltal meg tudott fogni két fegyvert a kezében, és alighanem használni is tudhatta őket, ha még lélegzett.

Nem tűntek méltó ellenfeleknek, de egyébként is inkább megismerni szerettem volna őket, mint hadakozni velük. Remélhetőleg ezzel Naomi is tisztában van.

– Barát vagy ellenség? – kérdezte Moravar.

Ahogy sejtettem, hajlani kezdtek a békejobbra. Az öreg már emelni is kezdte a kezét, amikor... Kisülések kezdtek áradni belőlük.

Egyikünk sem úszta meg az elektrosokkot. A Protectorok ez ellen semmiféle védelemmel nem rendelkeztek, ezért hamar végzetes károsodást szenvedtek. Naomi organikus mivolta már ígért neki egy kis strapabírást, de csak én, a Shadow gép

tudtam folytatni a tevékenységemet. Az áram lelassított, viszont nem tudott megállítani.

Lövésre emeltem a fegyvereimet, mire a férfi egy újabb trükkel állt elő. Abbamaradtak a kisülések, majd egy lökéshullám ragadt el. Nem tehettem ellene, csak felkészülhettem rá, hogy bele fogok ütközni a falba – ami önmagában nem is jelentett volna károsodást. Viszont az már aggodalommal töltött el, hogy a lány elkezdett célba venni. A rendszereim szerint a mellkasomra fog lőni, azonban a logika fejlődést sugallt. Úgy döntöttem, hogy nem kockáztatok.

Maximális védelem – parancsoltam az öltözékemre. A Sovereign IV páncélzat azonnal reagált. A rendkívül ellenálló, fekete szövete azonnal elkezdte lefedni a kezemet, a fejem körül pedig egy sisakot formált, ami még a plazmának is képes ellenállni. A folyamat teljes egészében végbement mire a mellkasomba csapódott a rendszereim által jósolt két lövés – azonban egy harmadik is jött. A sisakról egyszerűen lepattant a lézernyaláb, könnyen lehet, hogy a páncél ismét megmentette az életemet.

További lövésekre számítottam, de ezek elmaradtak.

– Felesleges – szólalt meg a férfi, mire visszavonulásba kezdtek.

Legbelül reméltem, hogy a hajóba mennek – még azelőtt felül tudnám írni a rendszereit, hogy felszállhatnának velem –, azonban más utat választottak. Ez azt jelenti, hogy még nem ért véget a harc.

Könnyedén le tudtam zárni a menekülési útvonalait, sőt ha rajtam múlik, mostanra már el is kaptam volna őket, azonban Naomi nehezebben szedte össze magát a vártnál.

– Felesleges kérdeznem? – fordultam felé, miközben feltápászkodott a földről.

– Az – helyeselt Moravar. Felegyenesedett, aztán megindult a páros felé.

– Lehet, hogy szükséged lesz egy *igazi* fegyverre – nyújtottam neki az egyik plazmapisztolyomat.

– Nem lesz.

Nem számított nehéz feladatnak megtalálni két csapdába esett célpontot. A programozásom majdnem száz százalékot adott a harc folytatásnak, ezért én annak megfelelően készültem. Viszont Naomi korántsem rendelkezett olyan kifinomult információ-feldolgozó egységgel, mint én.

– Utolsó esély – jelentette ki Moravar.

Erre a lovag a lányhoz fordult, ennyit mondva neki: Kasumi.

A társa azonnal elővette a háta mögött rejtegetett gránátot. Nem maradt lehetőségem arra, hogy megállítsam a dobást, Naomi védelme pedig elvette tőlem a megtorlás lehetőségét – hacsak nem improvizálok.

A robbanószerkezet útjába pattantam, aztán megpróbáltam visszaütni a feladójának... Abban a pillanatban aktiválódott. Halálos repeszek helyett pusztító tűz szabadult rám, ellepve a bőrömet és a páncélomat egyaránt. Megrémültem, bár nem volt okom rá: a Sovereign IV háromezer kelvinig tűzállónak számított, a bőröm pedig ennek a hatszorosát tudta nyújtani vészhelyzet esetén. Azonban a strukturális

átrendezés időbe telt, ami a szövetek kismértékű károsodásához vezetett. Ez az arcomon és a kézfejemen nem jelentett problémát, a szemhéjamnál viszont már annál inkább. A hő áterjedt a szememre, egészen addig elvakítva, amíg elaludt az égéstermék nélkül maradt tűz.

A károsodást csak ezután lehetett pontosan felmérni. Mindkét látóeszközöm működőképes maradt, azonban a szaruhártya károsodása nem befolyásolta jó irányban célzórendszerem működését.

A sérülés megléte haragot szított bennem. Legszívesebben szétszaggattam volna mind a kettőjüket – de a férfinévvel megáldott lányt már nem láttam a lovag mellett. A programozásom azt sejtette velem, hogy megpróbál mögém kerülni – igazam is lett. Nem hagyhattam, hogy hátba támadja Moravart, amíg a másikkal van dolga, ezért utána eredtem – mindkét fegyveremmel utána löve.

Normál esetben ez a küzdelem egy szempillantás alatt véget ért volna, ám a gépi ösztöneim nem biztosítottak nekem túl magas találati arányt – vagy bármifélet is. Kasumi még a hajóját sem érte el, mire ráeszmélt, hogy távolsági harc terén nem állok a helyzet magaslatán: szembefordult velem, aztán tüzelni kezdett.

A lövések elkerülése ugyanolyan hatékonysággal ment, mint korábban, ezért a lány nem tudott fogást találni rajtam. Viszont a művészi mellélövéseimnek hála én sem tudtam véget vetni a létezésének – még ha egy helyben marad, ahelyett hogy ideoda szökell a lövéseim elől. Így viszont taktikát kellett váltanom.

Minden lövéssel közelebb cikáztam hozzá, fél percen belül eljött a pillanat, amikor már nem maradt hová mennie a végzete elől. Az egyetlen gond csak az volt, hogy ekkor már biztosra vettem a győzelmemet.

– Sigill! – ordította a lány, mielőtt leadhattam volna a végzetes lövést.

Megijesztett, hogy ilyen sokáig figyelmem kívül hagytam Moravart. Felé kaptam a tekintetem, döbbenet tapasztalva, hogy ő már elvesztette a küzdelmet. A lovag legyőzte, sőt már rám koncentrált az erejét: eldobta a lézerekardját, ami egyenesen felém vette az irányt.

A páncéлом mind a lézer, mind a plazma ellen meg tudott védeni, akkor miért is kellett volna ellépnem egy kard elől? Csak lestem, amikor a penge keresztülszúrta a mellkasomat. A szívem azonnal megállt, a tüdőkapacitásom a felére csökkent, a gerincoszlopom pedig két részre vált. Sosem tudtam figyelmen kívül hagyni ezt az érzést... A működésem elsődleges alapköve nyugalomra tért, miközben a másodlagos szív megduplázta az ütemét, hogy működésben tarthasson...

De nem hagyhattam, hogy felülkerekedjen rajtam a saját programozásom!

Ez a szív is elég kakaót adott ahhoz, hogy lezárjam ezt a harcot, a tüdőmből is épp elég maradt a kellő oxigén-utánpótlás biztosításához, sőt a gerincem sem számított működésképtelennek: a megmaradt csigolyák vezeték nélküli összeköttetésben álltak egymással. Ez a harc még nem ért véget.

– Viszlát, szivi! – hallottam a lány hangját.

Mire odafordultam már semmit sem tehettem a lövés elől: a lézer a homlokomba csapódott, valóra váltva a legnagyobb félelmemet: egy rendszerösszeomlást.

Egy nap mi uraltuk a mindenséget, ám a nevünk már semmivé lett. Nagy nép voltunk, bölcsőbbek és kegyesebbek, mint bármelyik más. Bárcsak láttál volna minket akkor, bárcsak jelen lettél volna a népünk hajnalán, akárcsak az aranykorán. De neked csak a bukás jutott. Az és a pusztulás korszaka. Azok az idők, amikor mi már nem vagyunk. Csak te, egyedül tartva a népünk dicső zászlaját.

Szomorú sors ez. Egy szörnyű véglet. Mégis... Én irigyellek érte.

ÚJRAINDÍTÁS – egy bosszantó üzenet, aminek most nagymértékben örültem. Rühellem ezeket a víziókat, se hasznuk, se értelmük, de végül is... Inkább, mint a halál.

Ugyanott feküdtem, ahol megszakadt a működésem, csak később. Érzésre huszonnyolc perc és negyvenhét másodperc telhetett el – a károsodás fényében nem tudtam teljesen pontos adatot mondani –, a körülményeket tekintve akár helyes is lehetett.

– Ezt direkt csinálod – mondta a felettem álló Naomi.

– Miért tenném? – kérdeztem, miközben feltápászkodtam a földről.

– Pontosan tudod, hogy miről beszélek – vágta rá, én nem reagáltam. Moravar rövidesen sóhajtott egyet, ejtve a témát. – Jól vagy?

– Hülye kérdés – feleltem.

– Többször is meglőttek, a képedbe robbantottak egy gránátot és keresztülszúrtak egy karddal – sorolta Naomi. – Ez bármely élővel végzett volna.

– Hát aztán? – rántottam vállat. Én már csak amiatt bosszankodtam, hogy órákba fog telni, mire a nanitjaim elintézik, hogy ne lehessen átlátni rajtam. Valamint az az energiamennyiség sem elhanyagolható, amibe ez bele fog kerülni... Egész éjszaka az étkezdében leszek! – Mi lett velük? – tereltem a témát.

– Kereket oldottak, amilyen gyorsan csak tudtak – válaszolta Moravar.

Nehéz megmondani, de úgy vélem, hogy, nem kapták meg, amit akartak – bármiért is jöttek ide. Ha a helyükben lennék, soha többé nem beszélnek a történeteikről.

– A Birodalom? – tértem rá a másik témára.

– Nézz ki a szakadékon! – mutatott a páncélzaton tátongó, természetes lyukra Naomi.

Megnyugodtam, amikor a szemembe ötlöttek a mélyűr vörös árnyai. Ezek szerint a karbantartórobotok helyrehozták a hajtóműveket, véget vetve ennek a kis kalandnak... Tehát mehetek vissza az univerzum egyik legelcseszettebb háborújába, folytatva a vég nélküli küzdelmemet azzal, amit az élők kivétel nélkül a lehetetlen szóval illetnek.

Ostobák... Ki is akar közéjük tartozni?